

рунъ (Черепъ Носъ), Старо-загорско окръжие, селянитъ орачи подиръ обикновенното си утрено молебствие, се разнесохъ едни на едни джуканъ, други на другъ на тълпи, тълпи и почнахъ да расправятъ за бѣдствията и страданията на своитъ стари прѣмпижли години, прѣбарани подъ ржцѣтъ на заклятитъ имъ врагове Турцитъ, като отъ врѣме на врѣме ставаше дума и за Руситъ, за едноврѣмешното имъ дохождане въ Одринъ, връщаннето имъ назадъ, а най много увеличаваше любоветството имъ настоящата война за освобождението ни, макаръ и да придавахъ при тия разговори и своитъ частни мнѣния съ слуховетъ прѣснжити отъ Радне-махаденската станция, която често ся посѣщаваше отъ тѣхъ, нъ надѣждата смѣсена съ страхтъ отчасти разбуждаше чувствата имъ за съзнание на своето народно положение, което или скоро щеше да добле свобода, или при тѣжкитъ му неизброими мжки и теглила, щѣхъ да ся притурятъ още и нови.

Тѣй като бѣха заняти въ тия размисления, ненадейно дохождатъ пазачитъ Пенко П. Стойневъ и Вълко Стойновъ отъ своитъ вули на желѣзницата, дѣто отворихъ и тии разговоръ за тая война, като захванахъ да разказватъ: че „Руситъ прѣвзели Търново, минали прѣзъ Ханнъ Боазж на Стара-планина, били се тамъ съ Турцитъ, разбили ги, много отъ тѣхъ паднали и вчера въ събота закараха съ вагонитъ надолу раненитъ Турци, които казвали, „че много сарпъ били Руситъ и неможало да имъ се седи на срѣща, а нѣкъ други отъ Турцитъ говорили, че *онларъ и мийшъ хениси комита, каракамакж гуръ буралж*, т. е. тии били всички комити съ чърни шапки българе тукашии; щото сега били доближили до Н.-Загорскитъ лозя близо при селата Авлиени и Кортенъ, та се били тамъ изново съ Турцитъ, тѣй щото може, казвахъ за два три дена да дойдътъ и до тугъ.“

Като слушахъ съ внимание селянитъ прикаскитъ имъ, въдушевявахъ се за скорото и легкото имъ избавление, като сърдцата имъ се пълнеха, тò съ радостъ, тò, че ги боднеше нѣщо и за женорята имъ, то че на това крайтъ